

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput I. Quàm profundas in ea, propriæ vilitatis cognitio, egerit radices.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT I.

Quàm profundas in ea, propriæ vilitatis cognitio,
egerit radices.

Arima sancta pretiosissimum despicientiae sui aurum eruit ex fodina cognitionis sui ipsius: quæ quidem in ipsa Christi Sponsa fuit specialis & continua, cum in ejus chartis, quas trecentis plures habeo, sint quàm paucissima, in quibus pro gratia a DEO obtenta basi non statuat sui nihili considerationem, cui inter scribendum erat immersa. Fuitque hæc adeò vehemens & incitata, ut illam sibi met ereptam, ad millena in se ipsam jadanda convicia atq. opprobria compelleret: quamvis, dum ita se loqui vera existimaret, aliunde metueret, ne falsum contra se proferret testimonium, quin tamen hos vilipensionis sui affectus posset cohibere; quod certe in admirationem quemvis rapiet, qui exploratam, quæ erat prædita, conscientie habet puritatem. Utillissimum est in hanc rem documentum, quod ei ab Angelo illius datum, nobisque ab ipsamet his fuit verbis descriptum.

Cælesti instructa lumine, quod DEUS meæ animæ sæpenumero communicat, ut meam agnoscam vilitatem & miseriam, judico, me profundissimam esse abyssum, fundiq; carentem puteum horroris, persuadens mihi, nihil me esse: & quantumcunque me deprimam, semper tamen in me perseverat dictamen, quod mihi identidem oggerit: Multò es vilior, multò es pejor, quàm existimes; longè profundius est descendendum. Quando hunc in modum sum comparata, affectus despicientiae mei ipsius vehementissimè augetur, & quia aliud agere nequeo, innumeris me onero convicijs; neq; capio, quo pacto apprehendam, esse verum, quidquid de me, assero mali, ita ut nequeam advertere, à me per Dei misericordiam, nunquam ea peccata fuisse commissa, quæ mihi imputo. Cum autem aliquando, prout aliàs frequenter, sic essem constituta, post aliquot horas, cessante illâ divinâ illustratio-

ne, unâ cum prædictis meis affectibus, dicebam: Bone DEUS! qua tandem in me fundo, dum habeo illud lumen, ut mihi verissimè eorum delictorum, quorum me arguo, videar esse rea, quæ tamen, ex Dei bonitate, nunquam patravi? Quomodo id explicabo meo Confessario? Nec enim falsum dicere vellem, sed neq; etiam tacere, quòd omnem merear reprehensionem. Ita me perplexam intuitus est meus Sanctus Angelus Custos, gravem præ se ferens vultum, & more imperantis mihi dixit: Ut quid, Anima, scrutaris, quod nec satis percipere vales, neq; exponere nôsti? Cui ego procius confusa respondi: Domine Angele, nihil ultrâ scio, nec memet possum explicare; atque sic velut obtutui. Urgebar iterum à meo Domino Angelo, ut animi mei sensa aperirem. Ego verò quamvis cuperem obsequi, nihil amplius poteram, aut sciebam, præter jam dicta, respondere. At saltè aliquid, aiebat Angelus, edisere, tametsi tibi minimè verum assequi videaris. Tum aliquantò animosior dixi: Hoc unicum profari possum, me cum Regio Propheta gemere, petendo: Ab occultis meis libera me Domine. Quid namque, Domine Angele, ego miserabilis de me explorati habeo? Parum, inquiebat Angelus, dixisti; parum percipisti. Age nunc, atque ausculta me, & intelliges clarè hujus spiritualis ænigmatis significationem. Pretiosissimum illud lumen, quod Dominus DEUS animæ in hujusmodi occasionibus infundit, ut suum agnoscat nihilum & miseriam, neque oritur ex ratiocinatione intellectûs, neque innititur argumentis, quæ tum concipiuntur; sed indistinctè, absque ulla tamen confusione, manifestat animæ, quid ex se ipsa habeat, quidq; accipiat à Deo. Videte omnia virtutum, gratiæ, ac talentorum naturalium bona habere quasi commoda, seque suis duntaxat viribus tam nihil mereri

mereri, quàm etiam nihil conservare posse, & si Deus manum suam subtraheret, relapsuram in miseriam sui nihili. Atque sicut accidit inopi cuiquam puellæ, quæ postquam illi aliquis dives, pro die nuptiarum elegantem commodavit vestitum & cimelia, Domino omnia pretiosa ornamenta, peractâ nuptiali solennitate, restituit, manetque tam egena, quàm antea fuerat: sic anima clarè percipit, quid sibi possit evenire. Videt præterea luminis illius collustrata radijs, se ijs donis spoliatam, non modò mendicam, sed etiam expositam, obnoxiam, & pronam fore ad perpetranda abominabilia peccata, donec demum præceps rueret ad infernum. Inde fit, quòd animam vertendo, qualis tua esset anima, nisi à Deo custodiretur, verè illam ac meritò conviceris ob ea, quæ ex corrupta sua habet natura: & opprobria, quibus eam impetis, non tam redarguunt peccata, quæ non commisit, quàm abominantur illa, quæ committeret, si à Deo non protegeretur. Ex hac illuminatione, & ex generosis illis affectibus, multum eruitur boni, dum anima se taliter cognoscens semetipsam vilipendit: inde enim deinceps ardentè desiderat, ut ab omnibus ignominiosè tractetur, nullòq; habeatur loco, & existimetur digna omni imaginabili afflictione. Hoc ipsum desiderium vilipensionum sui ipsius, iudicium istud, quod de se fert anima, postquam ab eo lumine recedit, instar calcaris exstimulat quidam, tunc illi communicatus velut olfactus spiritualis, quo percipit, absque ullo discursu & ratiocinio, execrabilem sui ipsius odorem, provenientem ex sterquilinio pestilentissimos exhalante fetores. Istud est, Anima, cognitionis sui ipsius, quæ, allucentibus illius Divini luminis radijs, obtinetur, arcanum, ita declaratum, ut à te possit intelligi. Affecuta sum, quod à Sancto Angelo fueram docta, & mansi ab ipsius verbis in spiritu suspensa, ac repleta sui solatio, ob soluta mihi mea dubia. Deus sit benedictus, propter omnia opera sua, & misericordias, AMEN.

Eximia fuerunt gratia, quas Deus huic sue sponse præsinit, prout in presenti historia Vna Mar. de Escob. P. II.

exponantur: prædictum tamen lumen, ut sua vilitatis tam sublimem haberet cognitionem, fuit beneficium prorsus singulare. Recordatissima ipsi Deus manifestavit mysteria: sed quando illi concessit, ut se tam veraciter agnosceret, clavim eidem donavit omnium suorum Theaurorum, quod ipsamet in quadam sua scheda annoravit, quæ est huiusmodi.

Dum nuper cum DEO agerem, toto cordis mei exoptans affectu, ut sanctissimam ejus voluntatem ad unguem explem, denuòque illi servire inciperem, sicut qui incipit, ut more nostro loquar, prima ediscere Rudimenta literarum dixi eodem abrepta affectu: Domine mi Deus, quis me edocebit, quod desidero: Concede mihi aliquem, à quo id præsteretur. Clementissimus Dominus mihi respondit: Ego jam inde ab exordijs tuis sum tuus magister, ego te quæcunque scis docui, temperque tibi dedi meos ministros, tuo genio quàm maximè accommodatos, qui idem munus exquerentur. Quomodo verò, mi Domine, instabam ego, tum tam perverta, tam flagitiosa, adeò plena miserijs, adeòque parum ex tot auxilijs profeci? Tum mihi Dominus dixit: Non es tam inepta discipula: saltè enim te istam tui ipsius docui cognitionem, quam semper habes; hanc à me didicisti. Ipsa est totius vitæ spiritualis clavis & fundamentum; per illam es affecuta, ut me modò cognosceres, ac deinde eò pertinges, ubi memet fruëris in æternum.

Plerumq; animabus, ad huiusmodi cum DEO familiaritatem progressis, evenit, ut, quando novi cujuspiam luminis gratiam ab ejusdem Majestate consequuntur, eam præcedat cognitio propria vilitatis, quæ sit instar gradus ad conscendendum illum thronum. Atque istud est, quod ipsi hic Deus asseruit, videlicet per cognitionem suæ miseriæ affecutam esse, ut eundem cognosceret. Idem hæc DEI famula multoties alias experta est, quòd; illi quadam præsertim vice accidit, sic recenset.

Adverti, me feriâ sextâ nonnihil esse tepidam in ijs affectibus, qui præterlapsis diebus fuerant ferventissimi, quamvis tamen eosdem intimè infixos, & irradicatos animæ sentirem. Cæpi, uti potui, recitare

Litanias, dixique Domino meo: Mi DE-
us, quomodocunque mecum agas, bene
mihi tecum est. Interea derepente exat-
ferunt vehementes divini amoris affectus,
quibus tota abrepta dixi. Profectò Do-
mine, postquam jam didici viam ad te in-
veniendum, & ascendendum ad cœlestem
Jerosolymam, necesse est me ascendere
per scalas, uti aliàs, donec perveniam ad
tuam januam, eamque pulsem. Quodsi
verò Angelus aliquis flammeo armatus
gladio prodiderit, ad prohibendum mihi
ingressum, quid illi debeo dicere? quo-
modo illum alloquar? dic mihi mi Deus.
Eo ipso momento mihi Deus contulit in-
gens lumen, & profundam propriæ mise-
riæ, meaque omnimodæ ad quidvis boni
agendum ineptitudinis cognitionem, eoque
à me percepto respondens meæ interro-
gationi dixit: Quid dices, Anima, isti An-
gelo gladium gerenti? Nescio, ajebam,
mi Domine, tu me instrue. Dices illi,
subjecit Dominus, mihi placere, ut te sinat
ingredi, eò quòd à me habeas facultatem
ingrediendi. Et subito adverti, me more
solito conscendentem scalas, atque post-
quam perveni ad portam, omnia mihi eve-
nerunt, quæ antea meæ mentis Dominus
objecerat. Conspexi Angelum gladio
flammeo armatum, qui mihi dixit. Subi-
ste, Anima, quò vadis? cumque ego re-
spondissem, habere me à Deo facultatem,
qui me illic ascendere jussisset, præbuit
mihi ingressum expeditum. Vixdum in-
traveram, quando statim obviam habui
totam Beatissimam Trinitatem, agnoscens
mirâ claritate distinctionem trium in una
Essentia Personarum. Cognitio ista mihi
fuit data per spiritualissimas quasdam, ac
divinas figuras. Immerli me in immen-
sum illud Bonum, ubi meo modo per ar-
ctissimam unionem sum fructa Divinâ Es-
sentia. Deinde visus est mihi Dominus
nonnihil recedere, & ego fui sopita suavis-
simo quodam spirituali somno, in quo
meæ potentia aliquamdiu quieverunt.
Iterum verò Dominus me sibi univit, ubi
manli, & hæctenus maneo, unaq; hic dego.

*Iste est unus e sublimissimis, in hac vita,
modis contemplationis, quando superior anima*

*portio, arctissime Deo suo unita, & quasi com-
versans in celo, non tamen impeditur portionem
inferiorem, quò minus sese peragendis rebus
externis impendat. Hoc Sancta Virgo dicitur
vult, dum nunc, & aliàs frequenter ait, se in
celo versantem cum DEO, unâ hic degere.
Atque istam contemplationem hac vice est af-
secuta per cognitionem sui nihili. Plus autem
instructionis continet alius favor, quem eadem
viâ obtinuit aliâ occasione, & ipsa ita enarrat.*

Demergebam me in profundam meæ
miseriæ abyssum, agnoscens in me multos,
eòque diversissimos defectus, persuaden-
do mihi, esse me omnium ream. Propen-
debam vehementer ad desiderandum, ut
mihi DEUS ad majorem meam confusio-
nem manifestaret, essetne verum, me o-
mnibus istis defectibus esse defædatam.
Dum hac super re mecum ipsa discepta-
rem, prorupi cum ardenti affectu, quem
in mea anima Dominus suscitaverat, in
hæc verba: Isti sunt, Domine mi, mei de-
fectus, atque tu scis, quoscuque commemo-
ro, mihi inesse. Tum Dominus mihi
cum divina suavi tamen, majestate respon-
dit inquiring: Ego id non dico. Sive Tua
Majestas id dicat, sive neget, ajebam ab-
repta à meo affectu, scis nihilominus id esse
verum. Bene habet, respondit Domi-
nus, ita convenit, ut hanc de te habeas
opinionem. Attamen judicia mea, quæ
penetrant universa, differunt ab humanis.
Interea adverti, meos sanctos Angelos suis
illis sibi consuetis, gravibus & miris passi-
bus sese moventes. Circumdabant omnes
pulcherrimam quandam & grandem cru-
cem, compactam quasi ex purissimis car-
bunculis, cujus extremitates erant velut
ex auro obrizo. Et deprehendi me de-
repente vestitam tunicâ cæruleâ, defluente
usque ad poplites, manicis ejusdem ad-
juncturas manuum pertingentibus. App-
prehenderunt me subito Angeli cum ma-
gna celeritate ac decentia, & extendentes
super illam crucem, atque expansa brachia
alligaverunt secundum juncturas manu-
um elegantissimis funiculis. Similiter so-
lus Angelus Minor alligavit meos pedes.
Imposuerunt deinde capiti meo coronam,
quæ tametsi spinea, erat nihilominus spe-
ciata

ciosa, & miro modo coruscabat: cā verò impositā caput meum fuit inclinatum. Tum mihi Dominus immisit somnum quendam spiritualem, in quo nonnulla videbam & agnoscebam, quæ mihi Dominus dignatus est manifestare. Interim Angeli erexerunt crucem, & ego ex ea pendebam, atque sanguis destillabat ex vultibus mihi inscriptis à corona, qui defluebat per frontem & faciem, stillante pariter sanguine per manus, pedes & latus. Ita eram constituta, quando vidi descendentem de cælo Triunium DEI Majestatem, innumerabili stipatam Angelorum multitudinem. Cūque ad me accessisset, aspexit me quā benignissimè, canentibus interim suavissimè cælestibus ijs spiritibus millenas ejusdem Domini laudes. Vidi postea, quòd Divina Majestas in ea specie, quam gerebat, & omnis illa Angelorum cohors, unāq; ego, ascenderemus ad cælestem Jerosolymam, ubi, ut eram crucifixa, fui coram eodem Domino collocata. Audivi tum Angelos, qui remanserant in cælo, quærentes ex alijs: Quenam est hæc anima? unde venit? Et extollebant millenis laudibus Deum ob ipsius bonitatem & beneficia, quæ exhibet animabus, specialissima illis præstando auxilia, ut eas in suo servitio promoveat. Post hæc me Sancti mei Angeli extenderunt pronam super cæli illius pavimentum, quod mihi videbatur esse planum, & coloris carulei, quale illud hîc spectamus, dum est sudillimum, & omnium expers nubium. Ibi adverti me debiscere, ut quasi in hoc cælo sepelirer, incumbente humeris meis, & corpori cruce. Supra istud velut sepulchrum expanderunt pannum, quem, licet esset pretiosissimus, agnoscebam esse funebrem: cæperuntque cantare Angeli, ac si celebrarent meas exequias. His peractis, postquam fui exposita ex eo mystico sepulchro, induta veste elegantissimæ & cælestis texturæ, sum præsentata Domino, insistentis pedibus qui mihi benignissima ingentis amoris exhibendo indicia dixit latine: Tota pulchra es anima mea. Videor mihi verò, ita adhuc abrepta in ecstasim, vehementer erubuisse, auditis his verbis, ideòq; illi dixi: Mi Domine, noli me tali-

ter compellare: alioquin enim existimabo, quòd non sis tu, qui me alloqueris. Quandoquidem te, respondit Dominus, sicut vidisti, insuperq; alio interiore modo, quem non agnoscis, mundavi, bene te possum illis verbis compellare. Postea me illi Sancti Angeli collocaverunt in quadam humili sella, & per quosdam gradus elevaverunt ad locum sublimem, ubi mihi Dominus contulit magnam suæ Divinæ Essentiæ cognitionem. Vidi res tantas adeòq; admirandas, ut, etiamsi ab anima cognoscantur, nullatenus tamen possint declarari. Deinde fui ducta per alios gradus ad alium locum altiorem, in quo fui affecuta alium, priore sublimiorem, modum cognoscendæ ejusdem Essentiæ, & Divinorum attributorum, prout in se ipsis sunt, unāq; aliquid intellexi de modo, quo se Deus communicat suis creaturis. Tandem per alios gradus perveni ad aliam prædictis eminentiorem altitudinem, ubi me Deus clariùs edocuit de æterna sua duratione, & interminabili illa perennitate. Hîc adeo fui submersa, ut potentia animæ penitus absorberentur, mihiq; ipsi crepta prorsus ignorarem, ubinam essem, donec adverterem, me adhuc ibidem permanere: postquam autem inde per dictos gradus descendi, meq; Domino stiti, ubi antecederet fueram, dedit mihi suam sanctam benedictionem, atque ab ipsomet collocata in eorum Angelorum brachijs, fui ab illis quā suavissimè delata ad meum angulum. DEUS sit benedictus. Amen.

Credo, DEum illā pretiosā cruce significare voluisse, quā sibi gratā esset Crux, quæ ab hac Virgine tolerabatur, morborum, & continuorum dolorum, ac terribilium quibus à demone exercebatur, tormentorum, quemadmodum in prima parte dictum fuit: Atque his quidem continuè ad mortem usque est excruciatā. In eo autem sepulchro mystico indicare voluerit, seu illam jam esse rebus omnibus extra Deum positā mortuam, seu crucem ipsius duraturam usq; ad sepulchrum, quæ crux fuit, qualem modo dixi. Hæ sunt conjecturæ. Nam quid Deus in istis tam sublimibus mysterijs voluerit operari, nisi ipse manifestet, difficulter potest indagari.